

CAPITOLUL UNU

E ciudat ce poate mintea să digere și ce refuză să înghită. Tocmai supraviețuisem celei mai supra-realiste veri imaginabile – întorcându-mă în timp în secole de mult trecute, îmblânzind monștri invizibili, îndrăgostindu-mă de fosta iubită a bunicului meu, încremenită în timp – dar abia acum, în prezentul banal al unei suburbii din Florida, în casa în care crescusem, nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Iată-l pe Enoch tolănit pe canapeaua noastră bej, bând Cola dintr-o cupă de-a tatei cu emblema echipei de fotbal Tampa Bay Buccaneers. Iat-o pe Olive descheindu-și pantofii de plumb și plutind spre tavan, ca să se învârtă agățată de ventilatorul nostru. Iată-i pe Horace și Hugh în bucătăria noastră, Horace studiind pozele de pe ușa frigiderului, iar Hugh cotrobăind după o gustare. Iat-o pe Claire privind cu amândouă gurile căscate monolitul negru care era televizorul nostru montat pe perete. Iată-l pe Millard sau mai bine zis iată revistele decorative ale mamei ridicându-se de pe măsuța de cafea și deschizându-se în aer, în timp ce el le răsfoia lăsându-și amprenta picioarelor goale pe covorul nostru. Era o contopire a lumilor pe care o visasem de multe ori, dar nu o crezusem niciodată posibilă. Însă iată-le: Înainte și După, ciocnindu-se cu forța unei coliziuni planetare.

Millard încercase să-mi explice cum era posibil să fie cu toții aici, în condiții sigure și fără motive de a se teme. Prăbușirea buclei, care aproape ne ucisese în Pogonul Dracului, le resetase ceasurile interioare. Nu înțelegea nici el prea bine de ce, dar știa că nu-i mai păștea pericolul

îmbătrânirii subite dacă rămâneau prea mult în prezent. Aveau să îmbătrânească zi după zi, așa ca mine, cu datoria lor în ani prescrisă, de parcă nu și-ar fi petrecut majoritatea secolului al XX-lea retrăind la nesfârșit aceeași zi însorită. Era în mod cert un miracol, o realizare fără precedent în istoria deosebiților, dar felul în care se întâmplase nu mi se părea nici pe departe la fel de uimitor ca faptul că erau aici: că lângă mine stătea Emma, frumoasa și puternica Emma, cu degetele împletite cu ale mele, cu ochii ei verzi scânteind în timp ce cercetau fascinați camera. Emma, la care visasem atât de des în săptămânile lungi și însingurate de la întoarcerea mea acasă. Avea o rochie cenușie și cuminte, până sub genunchi, pantofi solizi și fără toc, cu care putea fugi la nevoie, și părul ei blond nisipiu era prins la spate într-o coadă de cal. Deceniile în care alții depinseseră de ea o transformaseră într-o ființă practică până-n vârful unghiilor, dar nici responsabilitatea, nici povara anilor nu reușiseră să înăbușe scânteierea tinerească ce o lumina pe dinăuntru. Era dură și blândă, dulce și amară, tânără și bătrână. Și multitudinea asta de fațete era motivul pentru care o iubeam atât de tare. Sufletul ei era nemărginit.

— Jacob?

Cu mine vorbea. Am încercat să-i răspund, dar mintea îmi era încă împotmolită în nisipurile mișcătoare ale visului.

Ea mi-a fluturat o mână pe dinaintea ochilor, apoi a pocnit din degete și din degetul ei mare a sărit o scânteie ca dintr-o cremene lovită. Am tresărit, venindu-mi în fire.

— Hei, îmi pare rău, am zis eu.

— Unde erai?

— Eu, ăăă...

Am dat din mâini de parcă aș fi înlăturat niște pânze invizibile de păianjen.

— Mă bucur să vă văd, atâta tot.

Să termin fraza era ca și cum aș fi încercat să strâng în brațe o duzină de baloane.

Zâmbetul ei nu-i putea masca ușoara îngrijorare.

— Știu cât de ciudat trebuie să ți se pară că am dat buzna în felul ăsta. Sper că nu te-am șocat prea tare.

— Nu, nu. Ei, poate puțin.

Am făcut un semn din cap arătând încăperea și pe toți cei din ea. Un haos vesel îi însoțea pe prietenii mei oriunde mergeau.

— Ești sigură că nu visez toate astea?

— Ești sigur că nu le visez *eu*?

Mi-a luat cealaltă mână și mi-a strâns-o. Căldura și soliditatea ei au părut să-i confere lumii concretețe.

— Nu-ți pot spune de câte ori m-am imaginat vizitând orașelul ăsta de-a lungul anilor.

O clipă n-am înțeles și apoi... desigur. Bunicul! Abe locuise aici de dinainte să se nască tata. Văzusem adresa lui din Florida pe scrisorile păstrate de Emma. Privirea ei hoinărea de parcă s-ar fi cufundat în amintiri și am simțit un junghi neplăcut de gelozie, pe care l-am regretat imediat. Trecutul ei îi aparținea și avea tot dreptul să se simtă năucită de coliziunea lumilor noastre, la fel ca mine.

Miss Peregrine a năvălit în cameră ca o tornadă. Își scosese haina de călătorie, dând la iveală o jachetă spectaculoasă de tweed verde, asortată cu pantaloni de călărie, ca și cum de-abia ar fi coborât din șa. A traversat camera, aruncând ordine în stânga și-n dreapta.

— Olive, coboară de-acolo! Enoch, ia-ți picioarele de pe canapea!

Mi-a făcut semn cu degetul, indicându-mi bucătăria.

— Domnule Portman, sunt chestiuni presante care necesită atenția ta.

Emma m-a luat de braț și m-a însoțit, lucru pentru care i-am fost recunoscător, căci încăperea parcă tot se mai învârtea puțin cu mine.

— Deja o ștergeți să vă drăgăliți? a zis Enoch. De-abia am sosit!

Emma și-a întins mâna liberă către el, pârlindu-i creștetul. Enoch s-a ferit plesnindu-și cu palmele părul fume-gând și eu am izbucnit într-un răs care parcă mi-a mai limpezit puțin mintea.

Da, prietenii mei erau reali și erau aici. Și nu numai atât, dar Miss Peregrine spusese că aveau de gând să rămână un timp. Să învețe câte ceva despre lumea modernă. Să își ia o vacanță, un răgaz binemeritat după mizeria din Pogonul Dracului, care devenise reședința lor provizorie, după ce mândra și vechea lor casă din Cairnholm pierise. Sigur că erau bine-veniți și n-aveam cuvinte să îmi exprim recunoștința, dar cum aveau să se aranjeze lucrurile? Cum aveau să procedăm cu părinții și unchii mei, care în acest moment se aflau în garaj, în paza lui Bronwyn? Erau prea multe întrebări deodată, așa că pe moment le-am împins deoparte.

Miss Peregrine discuta cu Hugh dinaintea frigiderului deschis. Păreau dureros de nelalocul lor în bucătăria modernă a părinților mei, toată numai inox și muchii dure iar ei ca niște actori care nimeriseră în decorul altui film. Hugh flutura un pachet de batoane de brânză ambalate în plastic.

— Dar aici e numai mâncare ciudată și eu n-am mai mâncat de secole!

— Hugh, exagerezi!

— Ba nu. Pe Pogonul Dracului e 1886 și acolo am luat micul dejun.

Horace a dat buzna din cămară.

— Am terminat inventarul și sunt de-a dreptul șocat. O punguță de praf de copt, o cutie de sardele în saramură și o cutie cu biscuiți asortați infestați cu gărgărițe. Raționalizează guvernul mâncarea? E război?

— Mâncăm o mulțime de chestii comandate prin telefon, am zis apropiindu-mă de el. Părinții mei nu prea se omoară cu gătitul.

— Atunci de ce au bucătăria asta fabuloasă? a întrebat Horace. Oi fi eu un artist al gătitului, dar nu pot să prepar ceva din nimic.

Adevărul era că tata văzuse bucătăria asta într-o revistă de decorațiuni interioare și decisese că trebuia s-o aibă. Încercase să justifice costurile promițând că va învăța să gătească și apoi va organiza niște dineuri fabuloase pentru familie, dar, la fel ca multe alte planuri de-ale sale, și acesta se fâsâise după numai câteva lecții de gătit. Așa că acum ai mei aveau o bucătărie extrem de costisitoare pe care o foloseau în general ca să decongeleze semipreparate și să încălzească resturile mâncării comandate cu o zi în urmă. Însă am preferat să ridic din umeri în loc să explic toate astea.

— Sunt convinsă că n-o să muriți de foame în următoarele cinci minute, a zis Miss Peregrine alungându-i pe Hugh și Horace din bucătărie. Și-acum să trecem la subiect. Domnule Portman, arătai cam confuz ceva mai devreme. Te simți bine?

— Tot mai bine pe minut ce trece, i-am zis cam stânjenit.

— Poate suferi de rău de buclă, a zis Miss Peregrine. Cu un efect cam întârziat în cazul tău. E ceva absolut firesc pentru călătorii prin timp, mai ales pentru cei care-s încă neexperimentați.

Îmi vorbea peste umăr, în timp ce se deplasa prin bucătărie uitându-se în fiecare dulap.

— De obicei simptomele sunt minore, deși nu întotdeauna. De când suferi de amețeli?

— Numai de când ați apărut cu toții aici. Dar mă simt bine, serios...

— Ai cumva ulcerații purulente, aglomerări de monturi sau migrene?

— Nu.

— Tulburări mentale bruște?

— Ăăă... nu unele de care să-mi amintesc.

— Domnule Portman, nu e de glumit cu răul de buclă netratat. Unii au murit din pricina asta. Ah, biscuiți!

A înhățat o cutie cu biscuiți dintr-un dulap, și-a scuturat unul în palmă și și l-a îndesat în gură.

— Melci în fecale? a întrebat ea mestecând.

Mi-am înghițit un chicotit.

— Nu.

— Sarcină spontană?

Emma a dat îndărăt șocată.

— Nu vorbiți serios!

— Din câte știm noi, nu s-a întâmplat decât o dată, a zis Miss Peregrine punând jos biscuiții și privindu-mă stăruitor. Subiectul era de sex masculin.

— Nu-s gravid! am zis eu puțin cam prea tare.

— Și să-i mulțumim Domnului pentru asta! a strigat cineva din sufragerie.

Miss Peregrine m-a bătut pe umăr.

— Se pare că ești în siguranță. Deși ar fi trebuit să te previn.

— Probabil e mai bine că n-ați făcut-o, am zis eu.

M-ar fi făcut paranoic, ca să nu mai spun că, dacă mi-aș fi petrecut ultima lună manevrând pe furiș teste de sarcină și căutându-mi melci în fecale, probabil părinții mei m-ar fi expediat deja de mult la azil.

— Ai dreptate, a zis Miss Peregrine. Acum, înainte să ne relaxăm cu toții, bucurându-ne de compania noastră reciprocă, avem niște afaceri de rezolvat.

A început să păsească, descriind cercuri strânse între cuptorul dublu și chiuveta de lucru.

— Problema numărul unu: siguranță și securitate. Am verificat perimetrul casei. Totul pare liniștit, dar aparențele pot fi înșelătoare. E ceva ce ar trebui să știu despre vecinii tăi?

— Ca de exemplu?

— Trecut infracțional? Tendințe violente? Colecții de arme de foc?

Aveam numai doi vecini: pe bătrâna doamnă Mello-roos, o octogenară în scaunul cu rotile care nu ieșea din casă decât cu ajutorul asistentei medicale, și un cuplu de nemți care-și petrecea majoritatea anului altundeva. Locuința lor, o ieftinăciune cu ifose în stilul Cape Cod, era goală tot timpul, cu excepția iernii.

— Doamna Melloroos e cam băgăcioasă, am zis eu. Dar atâta timp cât nimeni nu se comportă într-un mod bătător la ochi pe peluza din fața casei ei, nu cred c-o să avem probleme cu ea.

— S-a notat, a zis Miss Peregrine. Problema numărul doi: ai simțit prezența vreunui suflet-pustiu de când te-ai întors acasă?

Am simțit că-mi crește tensiunea numai la auzul cuvântului, care nu-mi mai poposise nici prin minte, nici pe buze în ultimele câteva săptămâni.

— Nu, am zis repede. De ce? Au mai avut loc atacuri?

— Niciun atac. Nici urmă de ele. Dar tocmai asta mă îngrijorează. Acum să vorbim despre familia ta...

— Nu i-am omorât sau capturat pe toți pe Pogonul Dracului? am întrebat eu, nepregătit să schimb atât de repede subiectul.

— Nu chiar pe toți. Un mic efectiv a scăpat după victoria noastră, împreună cu niște strigoii, și credem că s-au ascuns în America. Și, deși mă îndoiesc că o să se apropie vreunul de tine – aș zice că și-au învățat lecția –,

presupun că totuși pun ei ceva la cale. Un exces de precauție n-are de ce să strice.

— Îi îngrozești, Jacob, a zis Emma cu mândrie.

— Serios? am întrebat eu.

— După bătaia pe care le-ai tras-o ar fi și proști să nu se teamă, a răsunat vocea lui Millard din pragul bucătăriei.

— Persoanele bine-crescute nu trag cu urechea la conversațiile particulare, a pufnit indignată Miss Peregrine.

— Nu trăgeam cu urechea, mi-era foame. Și ceilalți m-au trimis să vă spun să nu-l acaparați pe Jacob. Am bătut un drum lung ca să-l vedem, doar știți.

— Le-a fost tare dor de Jacob, i-a zis Emma lui Miss Peregrine. Aproape la fel de mult cât mi-a fost mie.

— Poate a venit momentul să li te adresezi, mi-a zis Miss Peregrine. Să le ții un mic discurs de bun venit. Să stabilești niște reguli de bază.

— Reguli de bază? Cum ar fi?

— Domnule Portman, ei sunt elevii mei, dar ne aflăm în orașul și în vremurile tale. O să am nevoie de ajutorul tău ca să nu intre nimeni în belele.

— Numai nu uita să le dai de mâncare, a zis Emma.

M-am întors către Miss Peregrine.

— Ce spuneți mai devreme despre familia mea?

Nu puteau rămâne la nesfârșit prizonieri în garaj și ardeam de nerăbdare să știu cum urma să procedăm în privința lor.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Bronwyn are situația sub control, a zis Miss Peregrine.

Abia terminase de vorbit, că dinspre garaj s-a auzit o bubuitură sonoră care a cutremurat pereții. Vibrațiile au făcut paharele de pe un raft să cadă pe podea, spărgându-se.

— Asta sună ca o situație cum nu se poate mai scăpată de sub control, a zis Millard.

Deja o rupseserăm la fugă.